

عنوان مقاله:

آثار، اجرا و جبران خسارت در دستور موقت

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات حقوق، دوره 2، شماره 18 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

عصمت سوادی - استادیار گروه معارف اسلامی، دانشکده علوم انسانی، تهران غرب، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

امیر مهدی لو - دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق خصوصی دانشگاه آزاد اسلامی واحد الکترونیکی، ایران

خلاصه مقاله:

در امور فوری، دادگاه به صدور دستور موقت مبادرت می کند که ممکن است ناظر به توقیف مال، انجام عمل یا منع از امری باشد. دستور موقت محدودیت هایی را برای طرف مقابل دعوا ایجاد می کند، بدون آنکه صدور آن، تاثیری در ماهیت دعوا داشته باشد. موضوع دستور موقت نباید دقیقاً منطبق با موضوع دعوی اصلی باشد؛ زیرا در این صورت، قبل از صدور حکم در ماهیت دعوا، خواهان خواهد توانست با صدور دستور موقت به خواسته دعوی اصلی نایل گردد. صدور دستور موقت نیاز به شرایطی دارد، تقدیم درخواست دستور موقت، پرداخت هزینه دادرسی دعوی غیر مالی و قابل تجدید بودن این درخواست از جمله این شرایط می باشد. دادرسی فوری نهادی خاص و ویژه است و اجرای آن از حساسیت بالایی برخوردار است. به همین خاطر است که مقنن، اجرای مقررات دستور موقت را که به طور ویژه در مواد 310 الی 325 قانون آیین دادرسی مدنی وضع شده است به دادگاه سپرده است. قانون آیین دادرسی مدنی گامی بزرگ در ارائه برخی حقوق در زمینه دستور موقت که باعث ایجاد خسارت هایی می شود پرداخته است که در این قانون خواهان و خوانده دارای اختیاراتی هستند که به بیان آن ها در پژوهش خود پرداخته می شود. از این رو لازم است که تحلیلی بر این موضوع صورت گیرد که این موضوع دارای چه نقاط قوت و ضعفی است.

کلمات کلیدی:

دادرسی، فوری، اجراء، دادگاه، موقت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/936630>

